

ної діяльності. А тепер, бачу, приходять на великі акції...

– Заздять, але приходять.

– Є чому заздрити.

Планку виставок он як підняли! Та ще й, як місіонери, веде народ за собою. Проте чи не боїтесь зациклитися? Що виведе Дім на новий виток?

– Справді, не можемо собі дозволити знизити планку. Тому постійно думаю: чим іще здивувати?.. Уже нині знаємо, що наступний «Арт-Київ» відкриється 9 вересня. Що з найближчих планів? У березні – вже п'ятий Великий скульптурний салон. З-поміж іншого він представить у спеціальній колекції ім'я видатного українця, відоме здебільшого мистецтвознавцям: Грегор Крук. Це художник світового рівня. Він був остарбайтером у Німеччині, там творив, там і помер, а велике зібрання його скульптур

зберігається в Лондоні. Не хочу поки що називати власників колекції.

– **Тож везтимете звідти?**

– Із декількох місць. Дві колекції – з Лондона (одна приватна, одна з державної інституції), ще буде добірка творів із Мюнхена. Також дивом знайшлися ще п'ять скульптур у приватного колекціонера (ні, не в Ігоря Воронова). Для України це буде справжнє відкриття. Твори Грегора Крука на світових аукціонах коштують десятки тисяч євро. Можливо, одну чи кілька робіт буде подаровано нашій державі. Мені деколи кажуть: «Вмісте ж ви знаходите імена!». Відповідаю: «Усе завдяки збігу щасливих випадковостей!».

Також покажемо твори ще одного великого українця – Олександра Архипенка. У нашій державі його доробку фактично немає. Колись він хотів передати свій спадок Україні, на що йому «відрізали»: даруйте, але ворожого напряму нам не треба! Ось ми його й не маємо.

Тобто вихід на інший рівень обов'язково буде пов'язаний із відкриттям та популяризацією ук-

раїнських імен. Звісно, виставлятимемо й надалі вітчизняних сучасників, котрим пишається країна. Є в нас художників десять, які представляють державу на престижних світових виставках і роботи яких продають на солідних аукціонах.

– **А наш журнал бажає вам і далі крокувати семимильними кроками, як завжди впевнено долаючи нові мистецькі висоти!**

Розмову вела
Ольга КЛЕЙМЕНОВА.

В оформленні матеріалу використані фото
Миколи БІЛОКОПИТОВА
та Ольги ПРОКОПЧУК.

Ольга КРАСОВСЬКА,
Ольга ПРОКОПЧУК (фото)

З днем народження, МІСТО ХУДОЖНИКІВ!

40-річчя Київської організації НСХУ відзначили розмаїтою виставкою в Центральному Будинку художника.

Строкатість і різностильність – не біда. Й навіть у якомусь сенсі – перевага. Де й коли побачиш ніби в розрізі такий багатолікий творчий пласт? До того ж вельми й вельми об'ємний.

Подіюють, у Києві мешкає третина всіх художників країни. Тож якби річницею й не пахло, її варто було б придумати бодай для того, щоб уся ця третина зібралася до купи на одній виставковій території. Принаймні складалося враження, що активному припливу митців на вернісаж кінця-краю не видно. Поверх, на якому зазвичай відбуваються аналогічні за грандіозністю акції, заповнювався свіжими прибульцями. Вони гуртувалися навколо творинь, затуляли собою картини, диференціювалися на вікові групи. Ці екстравагантні вічно молоді люди йшли сюди, щоб побачити одне одного. Хтось радів чиємусь нагородженню. Хтось роздивлявся сіточки зморщок на обличчях колег, пригадуючи божевільну молодість.

Хтось згадував минулий розквіт столичної організації, що припав на два перші десятиліття. На відстані років майстри мимоволі оцінюють їх, без перебільшення, як добу ледь не безкінечного творчого щастя. Нині пішли в небуття великі держзамовлення,

дармові вилазки на художні дачі, безкоштовні майстерні, оплачені тією-таки державою пензлі, холсти й усілякий

інший фаховий крам. Та сама Київська організація НСХУ спиралася на потужну матеріальну базу (тоді неможливо було навіть уявити, що на фуршет з приводу річниці доведеться скидатися по 10 гривень). Змінилося геть усе. Тепер митці платять за кожен свій крок, за кожен метр майстерні. Від початку 1990-х удосталь наїлися фінансової гіркоти. Натерпілися й від рейдерів, які останніми роками буквально викидали художників із їхніх майсте-

рень (переважно в центрі та на Подолі, де будинки для хамів-завойовників є ласими шматками). І це на очах влади, яка спокійно співіснує з цим сучасним варварством.

Одне слово, в такий радісний для художників час є привід засумніватися: а навіщо взагалі потрібна Національна спілка й, зокрема, всі її 30 із гаком організацій? І ось тут нашттовуємося на парадокс. Художники – ці вільні, неkontrolьовані особи – вперто пишуться своєю належністю до профспільноти. Й, певне, не лише тому, що ностальгують. А через якусь таємничу причину, відому лише їм, посвяченим. Інакше не віддавали б себе свідомо на суд хударди, котра видає роботам путівки на експозицію. Не чепурилися б на цей «сороковник» – ювілей, що його прийнято ігнорувати. А виставлялися б окремішно десь в інших залах, інших світах. Та як же в такому разі засумували б усі решта: ті, хто захоплено споглядає в Будинку художника цей неосяжний плід колективної творчості, народжений зусиллями численних індивідуальностей.

Сказати щось про цю виставку – отже, нічого не сказати. Приміром, віддати належне різноспрямованості картин, скульптур, декоративно-прикладних чудес, багатожанровості побаченого тощо. Стосовно конкретних імен поведімося толерантно: їх

тут стільки – яскравих, цікавих, що нетактовно віддавати перевагу одним і не помічати інших.

«Віче» просто вітає всіх цих талановитих людей! І водночас не стримується від маленького хвалювання: нам із художниками по дорозі! Редакція дислокується в районі Львівської площі, тобто на перехресті шляхів, що ними постійно циркулюють потоки митців. З одного боку – Академія образотворчого мистецтва і архітектури, з іншого – Будинок художника, трохи далі – Академія мистецтв. Тож заздрить: ми навідаємося на виставку ще хоч сто разів та все ретельно роздивимося за відсутності натовпу. Утім, так робимо завжди, коли бажаємо побачення з творами тет-а-тет. У залах, заколисаних тишею після святкового буму.

